

NOTA DE L'AUTORA
Cap dels personatges d'aquest llibre
és completament fictici.

I

CHEVRON

Entre els maldecaps que atribolen un novel·lista no es pot menystenir el de triar en quin moment començar la seva història. És necessari (i de fet, inevitable) entrellçar les vides de les *dramatis personae* en algun moment determinat; ara bé, cal decidir quan serà, això, i en quina situació els descobrirà el lector. Tant de sentit té presentar-los tot just dins del moisès, com en el desànim de la mitjana edat, quan els acaben de treure d'un canal. La vida, si ens la mirem des del punt de vista del novel·lista, és una tirallonga de moments variats en què cada hora i cada circumstància tenen el seu mèrit concret i podrien oferir un trampolí adequat des d'on llançar una història. És més: la vida, si seguim mirant-la des del punt de vista del novel·lista, encara que sigui variada, és un continu; només hi ha un començament i un final, sense la mena de començaments i finals intermedis com els que el pobre novel·lista no té més remei que imposar arbitràriament. Això potser explica per què tantes novel·les, defugint el recordatori desagradable de la mort, acaben amb un casament, com si fos l'única ruptura admissible i eficaç del continu. Això pel que fa al final; però començar pel naixement del protagonista presenta inconvenients evidents. En primer lloc, estarà envoltat d'adults que, a causa de l'edat tan tendra i inarticulada del protagonista, bé hauran de tenir algun pes en la novel·la, almenys en els primers capítols; i les vides d'aquests adults ja tindran un grau de complicació que fa que, si els fiquem a la història tal com són, no sigui un autèntic començament per a ells. I a més... però no em vull allargar. L'arbitrarietat de l'elecció ja ha quedat prou clara, i no calen més justificacions per explicar per què irrompem a la vida del nostre heroi (per-

què l'hem d'anomenar així, suposo) a l'edat de dinou anys i ens el trobem a la teulada, poc després del migdia del diumenge vint-i-tres de juliol de 1905.

S'havia enfilat a la teulada no només perquè això havia estat el seu entreteniment preferit durant anys, sinó perquè s'havia convertit en la seva única escapatòria infal·lible. I havia d'escapar-se, perquè, si no, la seva mare voldria que fes d'amfitrió, cosa que significava que els homes li fessin bromes i les dones li esbullessin els cabells. Malgrat la seva joventut, li agradava portar els cabells ben pentinats i amb brillantina. Malgrat la seva joventut, l'empipaven les intrusions en la seva privacitat, per molt benèvoles que fossin. Així que s'havia escapat; havia pujat corrent per l'embolic d'escaleres i sales, havia arribat a les golfes i havia sortit per una porteta que donava a la canal. Portava sabates esportives i havia grimpat àgilment per les rajoles inclinades i s'havia eixarrancat a la part més alta de la teulada, i s'havia obert la camisa i ara es ventava la cara acalorada i bevia l'aire a grans glopades. Un cop allà, tot el que tenia a l'entorn el feia sentir-se bé. Al cel blau, un núvol de coloms blancs el sobrevolava. Hi havia acres i acres de teules de color vermell marronós cap a totes bandes, i bèsties heràldiques esculpides en pedra a tots els gablets. A l'altra banda de l'extens pati, la bandera vermella i blava penjava lènguidament d'una torre. A baix al jardí, escampades sobre la gespa verda resplendent, les siluetes dels convidats de la seva mare, alguns asseguts sota els arbres, altres passejant; sentia les rialles i el toc-toc de les maces de croquet. Al voltant del jardí, el terreny de la finca; una bandada de cérvols movia les cues curtes a l'ombra dels faigs. Des de la teulada ho veia tot sense obstacles. Just a sota seu (molt per sota, semblava) hi havia un petit pati interior, pavimentat, amb un llorer enorme al costat de la paret grisa, i quan va mirar avall, amb una mica de vertigen, va veure una comitiva que sortia d'una porta i es di-

rigia a la que hi havia davant per davant. Va somriure. Sabia perfectament què significava aquesta comitiva. Volia dir que, en algun moment del dinar del servei, la colla de minyones s'havia aixecat dels seus seients del menjador del servei i ara, amb els plats de púding a la mà, es retiraven a la seva sala d'estar per enllestir l'àpat. Va veure-les desfilant, una, dues, tres, quatre, cinc, sis, set, vuit, l'una darrere l'altra, amb vestits estampats i davantals blancs, portant els seus plats, i a cada plat, una ració de púding i una cullera de través, com si seguissin el ritual d'alguna antic protocol jeràrquic.

Això volia dir que eren tres quarts d'una. El dinar del servei començava a dos quarts, i la puntualitat d'aquella casa era fiable com el sol. En Sebastian va somriure, i després va sospirar, perquè que s'acostés l'hora del banquet significava que hauria d'abandonar la teulada i la seva llibertat, amb la perspectiva que li donava de la casa, del jardí i del terreny del voltant, baixar i quedar sepultat un cop més per l'estol de convidats de la seva mare. Els caps de setmana sempre eren així, tot l'estiu, encara que ell, en Sebastian, com que estudiava a Oxford, només ho patia quan tenia vacances. Per a la seva germana era diferent: ella sempre era a casa, i probablement ara mateix algú li arrissava i encrepava els cabells fins que, com deia el seu germà, li quedaven tan tibants que gairebé no podia tancar la boca. Dilluns i dimarts, sempre que no plogués, encara li duraria el pentinat; els dimecres ja tornava a tenir els cabells llisos.

Però encara que pujar a la teulada era fàcil, el que no ho era tant, tal com en Sebastian va descobrir i veuria confirmat al llarg de la seva vida, era baixar. Es va estar molta estona vacil·lant perillosament per damunt del pou del petit pati sense aconseguir decidir-se a saltar. I si li fallava un peu? O relliscava entre els merlets i s'estimbava cap a les profunditats? L'aire era agradable, el sol escalfava i el terra era ferm quan hi tenies el peu; però ara s'havia quedat en fals, entre un punt i un altre, i quan va fer un moviment temptatiu, una teula es va bellugar amb un clac solitari d'advertència. Els lleopards heràldics l'observaven amb

sarcasme des de darrere dels seus escuts. De cop i volta, per damunt seu, el rellotge va marcar la una, i el so va reverberar per totes les teulades, una indicació de temps individual i admonitòria, fins a tornar a descansar a la torre del rellotge. Els coloms van alçar el vol, disseminant-se, i de seguida van tornar a les teules a reprendre els seus festejos. En Sebastian no podia fer altra cosa que saltar. I va saltar.

